

Maria Corvus

HLADNÉ DLANE

Vydavateľ Richard Lunter - KICOM

Text © Maria Corvus

Zalomenie © Zdeno Brontvay, PaedDr.
Editor © Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanj.sk
info@knihanj.sk

Vydanie prvé, 2015
ISBN: 978-80-89780-08-2

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť roz-
širovaná, kopírovaná bez písomného sú-
hlasu majiteľa autorských práv.

Prológ

Vedel som, že to neostane len pri polhodine s kávou, už keď mi podala ruku a usmiala sa na mňa. Počúval som jej hlas ako vo vytržení. Od prvej minúty nášho stretnutia ma vzrušovalo jej telo, smiech a otvorenosť. Na nič sa nehrala.

„Som rád, že ťa opäť vidím, Nora,“ povedal som pravdivo. Pozrel som sa do jej krásnej tváre. „Vyzeráš očarujúco,“ pohľadom som skúmal každý centimeter jej tela. Už som poznal chuť jej pier. Nevedel som si predstaviť, že by som ju nemal už nikdy bozkávať.

„Neverím, že si prišla. Presvedč ma, že sa mi nesníva,“ šepol som jej do ucha a vdýchol som omamnú vôňu jej parfumu.

„Musela som. Chcela.“

Vycítil som jej nervozitu. Vnímal som jej krásu každou bunkou môjho tela. Nemohol som si pomôcť. Zdvihol som ruku, vzal pramienok jej vlasov a omotal si ho okolo prsta. Zatúžil som sa znovu dotknúť jej hladkej pokožky. „Niečo ťa rozrušilo?“

„Nie,“ odpovedala neisto. „Len sa trochu bojím.“

„Nemusíš sa báť.“

„Mám strach zo seba, zo svojich citov,“ povedala.

Stál som tesne pred ňou. „Ja viem, čo cítim a verím, že ty to vnímaš rovnako.“ Cez tenké letné šaty som počul rýchle údery jej srdca. „Nora, zmenilo sa niečo?“

Sklonila hlavu a ja som nestrácal čas. Zdvihol som jej bradu, aby som ju prinútil pozrieť sa mi do očí. V tých jej sa odrážala rovnako veľká túžba. Pomaly som sa približoval k jej perám a dúfal som, že tentokrát ma nezastaví.

Svojou teplou rukou mi vošla pod dres. Končekom

jazyka som sa dotkol jej ucha, postupne som prešiel ku krku. Vedel som, že nemáme veľa času, ale zároveň som nechcel nič unáhliť.

„Alejandro,“ prudko vydýchla.

„Však ma tentokrát nezastavíš?“ opýtal som sa roztrazeným hlasom.

„Nie.“

Už som viac neplytval časom. Prudko som ju pritlačil o stenu. Vzápätí som sa o ňu jemne oprel. Ruky som mal všade. Nemohol som si pomôcť. Bola moja nenaplnená túžba. Tá najväčšia, akú som kedy mal. Na moje dotyky reagovala rovnako vášnivo. Cítil som končeky jej prstov blúdiate po mojom tele.

„Nora, pripravíš ma o rozum.“

V tom sa odtiahla, až som sa na chvíľu zľakol. Hlavu zľahka zaklonila dozadu. Nemohol som inak, len zase bozkávať jej odhalené hrdlo.

„Alejandro, čo keď niekto príde?“ opýtala sa bojzливо.

„Nikto nepríde. Už ti nedovolím prestať. Teraz už nie, Nora.“

Jediným pohybom som jej vyzliekol šaty a hodil na vlhkú dlážku šatne. To isté urobila s mojím dresom. Prešla mi prstom po hrudi, usmiala sa na mňa a rukou mi vošla do vlasov. Rozopol som jej čipkovanú podprsenku a pohladil pevný okrúhly prsník.

„Cítim tlkot tvojho srdca,“ zašepkal som. Ešte som sa pokúšal udržať kontrolu. Chcel som si ju vychutnať tak dlho, ako to len bude možné. Dlaňou som sa dotkol jej podbruška. V okamihu, keď sa pozrela do mojich očí, zaboľelo ma v hrudi. Bola to ostrá bolesť, ktorá ma úplne dorazila.

„Bože, Alejandro,“ vzdychla a ja som bol v tej chvíli totálne stratený...

„Tak, milá oslávenkyňa, niečo si želaj,“ usmiala sa moja priateľka Rita, keď postavila predo mňa veľkú čokoládovo-banánovú tortu, na ktorej sa vynímala marcipánová tridsaťštvorka a presne taký istý počet malých farebných sviečok. Ledva sa tam zmestili. „Nevyslov to nahlas, iba si to pomysli. Aby sa ti to splnilo,“ dodala.

Zatvorila som oči a želala som si. Potom som ich sfúkla. Baby natešene zatlieskali.

„Osobne by som si popriala o desať rokov menej,“ žartovala Jana.

„Prečo?“ začudovala som sa. Ja som so svojim vekom spokojná. Napokon, tridsaťštvorka je skvelé číslo. Vďaka nemu som raz vyhrala v Mamute bingo,“ povedala som a žmurkla na moje dve kamarátky. To, čo som si v tú chvíľu želala, netušila ani jedna z nich.

„Čo tak prípitok?“ Jana sa chystala otvoriť fľašu šampusu. Vzápätí mi zazvonil mobil.

„Ahoj, moja. Želám ti všetko najlepšie.“

„Ďakujem, mami. Ako sa máš? Užívaš si kúpeľné procedúry?“

„Poznáš ma. Vychutnávam si to tu plnými dúškami. Mám sa fantasticky. Človek tu príde na iné myšlienky a zbaví sa nielen bolesti kĺbov, ale aj stresu. Mala by si to aj ty občas vyskúšať a na pár dní úplne vypnúť,“ povedala mi ako vždy, keď sa ozvala z kúpeľov. Chodila do nich pravidelne už niekoľko rokov.

„Okej, mami, určite ich raz navštívim,“ sľúbila som jej, hoci kúpele mi neboli celkom neznáme. Dvakrát som ich už absolvovala, aj keď z úplne iného dôvodu.

„Dobre sa zabav a nemysli stále len na prácu.“

„Ďakujem. Ty si poriadne oddýchni,“ dodala som a ukončila telefonát.

Rita s Janou nedočkavo čakali, kedy si budeme môcť konečne pripíť. Pozerali sa jedna na druhú a pochechtávali sa.

„Čo si si priala, Nora? Prezrad' nám!“ dobiedzala Jana, hoci si myslím, že sa na tom dohodli spoločne s Ritou.

„Nehovoril tu niekto niečo o tom, že želanie nemám vysloviť nahlas, keď chcem, aby sa mi splnilo? Takže, milé dámy, nič vám neprezradím,“ odpila som si z pohára.

Celý večer sme klábosili o všetkom možnom. Nadávali sme na nespravodlivosť, ohovárali naše „celebrity“ a posťažovali sa každá na svoj životný údel. Okrem toho sme stihli vypíť dve fľaše šampusu, zjesť polovičku famóznej torty a asi pätnásť obložených chlebíčkov. Kašľať na všetky diéty sveta.

Okolo desiatej večer sa baby odobrali taxíkom domov. Ja som upratala celú obývačku, zvyšok torty som v plastovom obale vložila do chladničky. Padne mi vhod na druhý deň. Vezmem z nej kolegom do kaviarne. Aspoň budú mať zmenu. V našom podniku takéto torty nepečieme. Môj manžel je na služobnej ceste, z chutnej maškrtky mu, žiaľ, nezostane ani omrvinka.

***

Volám sa Nora. To už zrejme viete. Som vydatá. Vlastným útulnú kaviareň v centre mesta. Vždy som túžila mať svoju vlastnú, niekde v zašitom kúte metropoly. Oddelovala by svet uponáhľaných ľudí a tých, čo by chceli plynutie času občas zastaviť. Túžila som po čarovnej kaviarni, v ktorej ľudia zabudnú na svoje problémy a tešia sa zo šálky kávy. Presne takú som stvorila. Je ukrytá v jednej z mestských záhrad v starom meste, kde kvitnú magnólie a každý sa tam cíti dobre.

Mám ju rada, vložila som do nej celú dušu a srdce. Zariadovala som si ju sama, citlivo som vyberala každý kus

nábytku a porcelánu. Keďže som mala vyštudované interiérové dizajnérstvo, nemala som s tým žiadny problém. Potrpela som si na detaily a záležalo mi na tom, aby sa tu ľudia cítili dobre a radi sa sem vracali. Aj personál som vyberala starostlivo. Prevádzkarku mi odporučila spolužiačka z výšky. S hľadáním priestorov mi pomohla tiež ona.

„Toto je presne ono, Iva. Si úžasná,“ pochválila som bývalú spolužiačku.

„Rada som to pre teba urobila, Nora. Verím, že z tohto priestoru urobíš oázu pokoja.“

Vedela som presne, čo chcem. Dlhú som na tom pracovala, ale podarilo sa mi to.

Teší ma pohľad na plnú miestnosť a spokojné tváre ľudí sediacich pri voňavej káve alebo šálke bylinkového čaju, v lete osviežujúceho, v zime hrejivého. Moja práca je zároveň mojím koníčkom. Mala som šťastie, že mi to vyšlo. S kaviarňou aj s manželom. Aspoň tak som si to donedávna myslela.

Zoznámila som sa s ním v stavebnej firme, kde som prišla podpísať zmluvu na dodávku podlahovej krytiny do kaviarne a on si vyberal kľučky na dvere svojho bytu. Obaja sme čakali, každý na svoje. Ja na majiteľa firmy, s ktorým som mala podpísať zmluvu, on na zamestnanca, čo mu mal priniesť katalóg kľučiek.

Odzrazu ma oslovil: „Prepáčte, že som zvedavý. Čakáte dlho?“

„Ani nie, asi desať minút. Prečo sa pýtate?“

„Myslel som si, že dlhšie, súdiac podľa vášho netrpezlivého klopkania prstami. Zrejme máte naponáhlo.“

„Uhádli ste. Mám. Nerada čakám, keď som s niekým dohodnutá,“ odpovedala som možno ráznejšie, ako som chcela.

„Mne túto firmu poradil kolega. Zariadujem si totiž byt,“ ozrejmil mi situáciu. „A čo vy? Tiež si zabezpečujete strechu nad hlavou?“ opýtal sa ma.

„Dá sa to tak povedať.“

Bol milý a vtipný.

„Nechcem sa vnucovať, ale nenašli by ste si dnes čas na kávu?“ opýtal sa.

„Ďakujem za pozvanie. Bohužiaľ, budem vám musieť dať košom. Čaká ma ešte veľa vybavovačiek.“ Slušne som odmietla, nielen preto, že sa nepatrí ísť na kávu s cudzím mužom hneď v prvý deň, ale aj z dôvodu, že ma naozaj čakalo kopec práce. A až taký sexi zas nebol.

„Nechám vám teda svoju vizitku a keď budete mať chuť vypíť si so mnou šálku voňavej kávy, ozvite sa. Budem rád.“

„Vďaka. Káva je moja droga. S ňou začínam deň,“ povedala som a usmiala sa. Ozvala som sa mu o dva týždne s otázkou, či si ma ešte pamätá. Samozrejme, že áno. Dohodli sme si kávu a odvtedy sme začali spolu chodiť.

Mal zvláštne meno. Volal sa Timotej, ale všetci ho volali Tim. Okrem Audi Q5 vlastnil trojizbový byt v novostavbe na periférii mesta. Bol z bohatej rodiny. Otec, veľká ryba vo svete nehnuteľností a mama, advokátka s vlastnou praxou. Mal sestru Lenu, ktorá žila s manželom a synom v Kanade.

S rodičmi sme bývali vo vile v centre. Keď však otec zomrel, pre mňa a mamu bola priveľká. Predali sme ju a každá si kúpila byt. Zvyšné peniaze sme si rozdelili. Mama si nechala podstatne menšiu sumu s tým, že ona toho veľa nepotrebuje. Ja som investovala do kúpy priestorov kaviarne. Okrem toho som zdedila dosť peňazí aj po otcovej sestre, ktorá žila v Austrálii. Bola slobodná a bezdetná. Ako malú ma zbožňovala. Keď som mala štrnásť rokov, emigrovala do Austrálie a viac sme sa nevideli. Bohužiaľ. Často nám však písala. Krajinu protinožcov si zamilovala a podľa jej vyjadrení v listoch sa na Slovensko už nikdy nechcela vrátiť.

S Timom sme spolu chodili dva roky. Mala som ho rada, ale nešla som sa z toho zblázniť. Rok pred začiatkom vzťahu som bola single a predtým som dva roky žila s mužom, do ktorého som bola bláznivo zamilovaná a nakoniec mi zlomil srdce.

Možno to vyznie zvláštno, ale na začiatku nášho vzťahu som Tima vnímala ako veľmi dobrého kamaráta, spojenca. Lúbila som ho svojším spôsobom a myslím, že aj on mňa.

Jedného dňa mi povedal: „Nora, čo keby si sa ku mne nasťahovala? Nie je zbytočné platiť dva byty, keď sme takmer stále u mňa? Bol by som rád, keby sme skúsili fungovať v jednej domácnosti. Ty môžeš svoj byt prenajímať. Čo ty na to?“

Zostala som trochu zaskočená jeho návrhom, nevedela som si totiž dosť dobre predstaviť opäť žiť s mužom v spoločnej domácnosti. Bola som dlho sama. Nakoniec som sa však rozhodla, že mu dám kladnú odpoveď.

„Nečakala som, že s tým vyrukuješ tak odrazu, ale môžeme to skúsiť.“

Tých pár vecí, čo som mala, sme presťahovali raz-dva. Bolo to v októbri a lialo ako z krhly. Kým sme z auta vy-niesli k bytu pár škatúl s mojimi vecami, zmokli sme do nitky. Veľmi sme sa smiali. Obaja.

V máji nasledujúceho roka ma požiadal o ruku. Vydávala som sa dvadsaťpäťročná.

Prejdem priamo k veci. Zabudnite na to, čo bolo. Zoznámte sa s Norou, ktorou som dnes.

***

„Tim!“ zvolala som na môjho manžela a zároveň majiteľa úspešnej finančnej spoločnosti.

„Čo sa stalo, zlatko?“ nechápavo sa opýtal.

„Nehovor mi, že opäť pracuješ!“ Hlavu mal opäť nalepenú na monitore počítača.

„Vôbec nie, Nora. Len niečo pozerám. Bude to prekvapenie. Ešte chvíľu vydrž,“ tváril sa záhadne a ani nemrkol.

Fíha, to vyzerá sľubne, nechala som ho tak a venovala sa ďalej žehleniu. V tom okamihu ma myšlienky zaviali pár rokov dozadu, do čias, kým sme ešte tvorili dokonalý pár. Aspoň tak nás vnímali ľudia, ktorí nás poznajú. Pristihla som sa, že mi je za tým obdobím smutno. Takmer som sa popálila o horúcu žehličku.

Deti nemáme, pretože ich vraj mať nemôžeme. Zatiaľ. Absolvovala som dve liečenia, po ktorých som verila v zázrak. Ten sa však nekonal. Tim ma má stále rád, aj napriek tomu, že som mu doteraz žiadne dieťa neporodila. Obaja však cítíme, že každému z nás vo vzťahu niečo chýba.

„Tak, už to mám. Poď sa na niečo pozrieť.“

Nechala som na chvíľu otročinu žehlenia tak a podišla k Timovi.

„Čo hovoríš na tento bazén? Páči sa ti?“

„Je úžasný, skvelý. Prečo si mi nič nepovedal?“

„Chcel som ťa prekvapiť. Dúfam, že sa mi to aspoň trochu podarilo,“ brnkol mi po nose a pobožkal ma na ústa.

V tom okamihu som bola šťastná ako blcha. Budeme mať bazén!

Bývali sme v rodinnom dome pod hradom v novovybudovanej štvrti. Naše dva byty sme predali a zadovážili sme si bývanie našich snov. Pekný dom s veľkorysým pozemkom, zimnou záhradou a terasou, kde takmer každý deň pijem kávu a čítam knihy. Okraje terasy lemujú záhony ruží a celý pozemok, okrem jedného miesta, tvorí trávnik, o ktorý sa stará Tim. Na vyhradenom kúsku pôdy som si vytvorila oázu rôznorodých kvetín. Sú tam ľalie, tulipány, malé voňavé ruže, gladioly, chryzantémy a hortenzie.

Práca s hlinou je pre mňa relaxom. Tak ako aj denný rituál pitia kávy s knihou v ruke. Len škoda, že tam často

sedávam sama. Teda nie tak celkom. Spoločnosť mi robí fena zlatého retrievera Nela, ktorú sme si kúpili ešte ako šteňa. Je to krásny pes, farby bielej kávy. Bez neho by som možno už dávno zošalela z tej samoty, ktorú som čoraz viac pociťovala.

Tim býval pracovne dosť vyťažovaný, ráno sa vždy ponáhľal do práce, večer prichádzal neskoro, často bol na služobných cestách. Soboty trávil na tenisových kurtoch a nedele zasvätil prácam okolo domu. Občas som mu to vyčítala.

„Tim, nezdá sa ti, že sa v tomto dome jeden druhému strácame? Chcela by som, aby sme trávili spolu viac času.“

„Láska, vieš, že mám v práci toho viac než dosť. Sľubujem ti však, že keď dokončím to, na čom teraz pracujem, dám si prestávku a niekam sa vyberieme, okej?“ odbil ma vždy rovnako.

Prikývla som, hoci som už dopredu vedela, že to nebude tak skoro. Tim si bol toho vedomý a náš stratený čas, zapríčinený jeho posadnutosťou prácou, sa mi snažil vynahradiť kúpou drahého šperku alebo luxusnou dovolenkou. Na šperky som si nikdy nepotrpeľa a drahé dovolenky neboli už pre mňa ničím zaujímavé. Aj tak z nich polovičku vždy pretelefonoval. Ani tam som ho nemohla mať sama pre seba. Vždy niečo riešil.

Posledných pár rokov som mala pocit, že zastal čas. Nadobúdala som dojem, že mi ten ozajstný život začal pomaly unikať medzi prstami. A obávala som sa budúcnosti. Zle som spávala, vytratila sa radosť z bežných maličkosťí, pre ktoré som sa vedela kedysi nadchnúť. Akoby každý z nás dvoch unikol do svojho sveta. Ja som však ešte chcela zažiť niečo úžasné, cítila som sa nenaplnená a túžila som prežiť niečo výnimočné, nepoznané. Bazén ma trochu rozptýlil. Plávanie som milovala. Vždy som sa po ňom cítila plná energie. Presne tak, ako pri stretnutiach s mojimi dvomi kamarátkami. Dobré priateľstvo považujem za

jeden z najdôležitejších vzťahov nášho života. To jediné nás udrží nad vodou, keď všetko ostatné zlyhá. Jana bola pravá kamoška.

Pred pár mesiacmi ma nečakane prepadla v kaviarni a ja som takmer spadla z nôh. Stálo tam milé mladé žieňa s pážacím strihom na hlave.

„Jani, kde si nechala svoje dlhé havranie vlasy?“ s úžasom som na ňu pozerala.

„V kaderníctve, za rohom,“ zasmiala sa. „Už mi to išlo na nervy. Emka ma za ne ťahala. Aj tak som ich nosila stále len zopnuté do chvosta.“

„Nepáči sa ti to?“

„Ale áno, len som nečakala takú radikálnu zmenu. Nič si nespomínala. Svedčí ti to. Vyzeráš ako školáčka.“ Navyše bola chudučká. A pritom zje toľko, takmer ako hociktorý chlap a nepriberie ani gram. Ja už by som bola ako sud.“

Vždy sa spolu veľa nasmejeme. Je vydatá štyri roky, jej manžel Tomáš je typ domaseda.

„A čo malá? Boli ste u lekára?“

„Áno. Všetko je v poriadku. Chválabohu. Bála som sa, že to bude niečo vážne. Vieš ako vtedy, keď Emka často vracala a preto jej museli robiť ten chirurgický zákrok. Bože, pamätáš? Mala vtedy len päť mesiacov. V noci som sedávala na tvrdej drevenej stoličke vedľa postielky a strážila ju. Akonáhle sa pomrvila, ihneď som sledovala, či si náhodou nevytiahla infúziu, ktorú mala napichnutú v drobnej ručičke.“

„Ako by som mohla zabudnúť? Emka však bola statočná. Sestričky boli na ňu milé a keď ti pri odovzdávaní prepúšťacej správy lekárka povedala, že takého vzorného malého pacienta ešte nemali, boli sme na to drobné stvorenie pyšné. Zvládli ste to senzačne. Obidve.“

„Veľa si nám vtedy pomohla,“ objala ma a v očiach sa jej zaleskli slzy dojatia.

Napriek tomu, čo prežila, je plná optimizmu a dobrej nálady. Dáva mi veľmi veľa energie. Nemá jednoduchý život, vie však z neho vyťažiť vždy to najlepšie, čo sa dá. Toto mne chýba. Nepoznám nikoho ako je Jana. Má rada šport, hlavne futbal. Tomáš je totiž veľký fanúšik a bolo len otázkou času, kedy sa to prenesie aj na ňu. Vždy, keď som bola u nich na návšteve, bežal v telke futbal alebo hokej, ktorý som dovtedy vôbec nepozerala. Nebavil ma. Jana ho mala rada. Ani teraz nezabudla pripomenúť, že dnes večer hrá ich obľúbený tím.

„Jani, ako ňa môže baviť taký nudný šport, ako je futbal? Stále sa len naháňajú a okopávajú.“

„Nie je to celkom tak. Ani ja som zo začiatku na futbale nič extra nevidela, ale pri Tomášovi som ten šport začala mať rada. A vieš, akí fešáci sú niektorí futbalisti?“ podpichla ma.

Postupne ma zasnúvala do jeho tajov. Poznala takmer každého hráča. Mala svojho obľúbeného a ja som si toho „svojho“ našla tiež. Bol to veľký sympaťák s hnedými očami a perfektnou postavou. Keď som ho prvýkrát videla pobeťovať po trávniku, mala som husiu kožu. Bola som akurát na návšteve u Jany.

„Wau, ten je božský,“ pozerala som na neho ako na zjavenie. A pri predstave jeho dokonalej postavy len v boxerkách som takmer zabudla dýchať. Bol vzrušujúci. Od tej chvíle som dychtivo pozerala každý zápas, v ktorom hral. Vždy, keď som ho videla, dostavil sa pocit sladkého vzrušenia v okolí pupka, ktorý sa pozvoľna presúval nižšie. Páčili sa mi jeho strapaté vlasy, detský úsmev a pehy na tvári. Bola som z neho totálne mimo, až som sa toho zľakla. Našla som si svoju platonickú lásku, ktorá sa volala Alejandro. A na vine bola Jana.

***

Rita, moja druhá najbližšia priateľka práve dosiahla „tridsaťtrojku.“ Z Kristových rokov sa vôbec netešila. Má dve deti a je rozvedená. Po rozchode s manželom mala pár vzťahov, ktoré ňou len neškodne prešli a nezanechali žiadne stopy. Na tele ani na duši. Ani jednému chlapovi sa nepodarilo zlomiť jej srdce. Rita nemala výčitky, že si antikoncepcnými pilulkami ničí pečeň nadarmo. Užívala si život naplno.

Asi pred pol rokom sa mi postťažovala. „Nora, už mám plné zuby vzťahov o ničom, chcem mať pri sebe muža, ktorý ma bude ľubiť a s ktorým vytvoríme spoločnú rodinu,“ prudko sa oprela o operadlo stoličky. Očami prebehla po čajovni, v ktorej sme sem-tam sedávali.

„Okej, nájdi si. Len sa nerúť do niečoho, čo by si neskôr ľutovala. Nezabúdaj, že máš deti.“

„Viem, dám si pozor.“

Asi tak o mesiac sa naozaj našiel pán, ktorému sa podarilo prekĺznuť do jej mysle a neskôr aj do srdca.

Zoznámili sa úplnou náhodou v kníhkupectve. Išlo to veľmi rýchlo. Po dvoch mesiacoch od ich zoznámenia už spolu bývali. Aj keď zo začiatku všetko vyzeralo rozprávkovo, neskôr ich vzťah začal mať trhliny. Obidvaja boli tvrdohlaví a rozvedení. Každý predtým prežil iný život s iným partnerom. Z ich veľkej lásky, ktorá vyštartovala raketovou rýchlosťou, sa stala bežná rutina. Rita začínala byť skeptická a prestávala veriť na lásku. Raz sa ma opýtala: „Veríš na zázraky? Myslíš, že sa nejaký stane? Mám čakať, že sa Filip zmení?“

„Neviem. Verím však, že nič nie je náhoda.“

„Keď je všetko tak, ako má byť, prečo mám takýto život? Urobila som niekomu niečo zlé? Myslela som si, že zažijem konečne skutočnú lásku a deťom vybudujem ozajstný domov.“

„Vieš, Rita, život sa nás nikdy nepýta, či niečo chceme alebo nie. Nemôže ísť všetko podľa toho, ako si prajeme.“

„Rozumiem, ale už ma to fakt nebaví. Filip príde domov neskoro večer, natiahne si tepláky, naje sa, zvalí na sedačku a pozerá telku. Ak nerátam prepínanie kanálov na diaľkovom ovládači, tak to je všetko, čo večer robí. Sem-tam sa opýta detí, ako bolo v škole. Nechce sa mu ísť so mnou do kina, divadlo už radšej ani nespomínam. Aj prechádzka je pre neho cudzí pojem. Nevie, čo sa stalo.“

„Pozri sa na to racionálne. V živote každého človeka sú také etapy. Máš však šikovné deti, pracuješ a ste zdraví. V určitom veku sa už nie každému chce chodiť do divadla a tralalákať sa kade-tade. Alebo jednoducho nie je taký typ,“ skonštatovala som vecne. „Ani ja s Timom takmer nikam nechodíme. Len do práce a domov a opačne. A už sa mi toľko nevenuje ako kedysi. Aj mne to chýba, Rita. Kedysi bol pozorný, všetko okolo mňa ho zaujímal. Veľa pracuje. Mám pocit, že za posledné roky sme sa odcudzili. Akoby ma vymenil za svoju firmu. Tú zveľaďuje, zatiaľ čo ja chátam.“

„Myslíš, že už ho nezaujímaš?“ skočila mi do reči kamarátka.

„Asi nie. Naše kedysi bezchybné manželstvo je už len ilúziou a dnes na mňa pomaly začína kašľať. Stále má v hlave len svoju prácu. Dokonca ma napadlo už aj to, či nemá milenku.“

„Tim?“ Rita na mňa čumela s vypleštenými očami. „Tak o tom veľmi pochybujem. Pusť tú hlúposť okamžite z hlavy, lebo si to nakoniec privoláš.“

„Asi máš pravdu. Nebudem sa trýzniť domnienkami.“

„Vybrali ste si dámy?“ prerušil náš rozhovor čašník.

„Ešte nie,“ povedala som a rukou si uhladila neposlušné vlasy. „Čo si dáme, Rita?“

„Mätový čaj.“

„Okej, tak dvakrát to isté, poprosíme,“ zopakovala som čašníčkovi objednávku.

Každá z nás je iná. A hlavne, obidve máme iný pohľad na život. Rita je citlivejšia, zraniteľnejšia a ľútostivejšia. Ja si svoje emócie a pocity držím v sebe. Napriek tomu si však tiež občas poplačená doma do vankúša. Len tak, keď ma nikto nevidí a nepočuje. Moje slzy, smútok aj bolesť mám ukryté vo svojom srdci. Nikdy a pred nikým som sa nestážovala na svoj dlhodobý splín. Niežeby som nevedela, čo je to smútok, ale jednoducho som ho držala v sebe. Neplakala som ani na otcovom pohrebe, hoci som stratila človeka, ktorý mi bol vtedy najbližší. Smútila som po svojom. Ale rozplakať som sa nedokázala. Myslela som si, že to neviem, že som citovo vyprahnutá. Teraz mi k plaču nechýbalo veľa. Rita však bola na tom horšie. Jej život pripomínal húsenkovú dráhu. Raz hore, raz dole.

„Už ma ustavičné dohováranie ti a počúvanie toho istého unavuje. Znie to ako obohraná platňa. Musíš zmeniť svoj život a uvedomiť si, čo chceš. Nikto však nie je dokonalý.“

Nepovedala nič, ale vycítila som, že to chápala ako krivdu a možno aj zradu.

Ale nebolo to tak. Len som bola z toho všetkého vyčerpaná. Už som jej nemala ako pomôcť.

Boli sme ako oheň a voda, ale aj napriek tomu sme si boli veľmi blízke. Možno na tom bude niečo pravdy, že protiklady sa priťahujú.

Občas mi vyčítala, že sa málo stretávame a nikam spolu nechodíme. Mne však už začínala dochádzať energia a riešila som jej problémy dokonca aj v snoch.

Uvedomovala som si, že žijeme čoraz rýchlejšie. A ja som chcela ešte všeličo zažiť. Naplno si vychutnávať život a brať to, čo mi ponúka. A navyše moja práca si ma vyžadovala celú, veľakrát som tam bola dlho do večera. Chcela som, aby bolo vždy všetko tip-top a aby boli zákazníci v mojej kaviarni maximálne spokojní. A v konečnom dôsledku som potrebovala aj dni, ktoré som chcela stráviť

s Timom a aj chvíle pre seba, keď som nemusela robiť absolútne nič.

***

Myslím, že všetko sa začalo práve vtedy. Bol studený február a fúkal vietor. Nemala som rada zimu v meste. Spôsobovala len problémy s cestnou premávkou a nemožnosť zaparkovať auto na neodhrnutom parkovisku. Našťastie, tá tohtoročná bola mierna, snehu bolo málo, aj to len pár dní v januári. Tim prišiel z práce uzimenný.

Akurát som pripravovala večeru. Jeho obľúbené jedlo, hovädzie na hubách s ryžou. Dala som si na tom záležať. Dnes výnimočne. Bola som dobre naladená, v kaviarni bol úspešný deň, dostala som ponuku usporadúvať raz mesačne literárny večer. Veľmi sa mi to pozdávalo, pretože som vedela o čo ide, sama som sa občas takýchto večerov zúčastnila. V chladničke sa chladilo šampanské, mala som v pláne urobiť nám pekný večer. Pohľad na Timovu tvár ma v tom len utvrdil.

„Ahoj,“ povedal celý bez seba, pobožkal ma na pery a silno objal.

„Čau. Vyzeráš šťastne. Azda si vyhral jackpot v športke?“ opýtala som sa ho. Vedela som z jeho pohľadu, že to bude zaujímavý večer.

„Tak akosi,“ povedal potmehútsky.

„Nenapínaj ma a vyklop, čo sa stalo,“ bola som zvedavá ako opica.

„Predstav si, že ma oslovila jedna talianska banka a ponúkla mi projekt, ktorého cieľom má byť vypracovanie plánu na vytvorenie investičného fondu. Fond bude mať za úlohu odkúpiť nelikvidné aktíva od finančných spoločností. Musím na tom popracovať, mám na to necelý mesiac. Bojím sa, či to stihneme.“ Mal trochu obavy, ako

vždy, keď išlo o niečo mimoriadne. Poznala som ho však dosť dobre, aby som vedela, ako sa teší z novej zákazky.

„Veď nie si vo firme sám, si riaditeľ a nakoniec aj jej majiteľ, tak rozdeľ prácu medzi viacerých zamestnancov.“

Nechápala som, prečo je z toho časového limitu taký nesvoj, veď to nebolo prvýkrát a vždy to zvládol s prehľadom. Len na mňa pozrel, zmraštil čelo, ako to robil vždy, keď sa mu niečo nepáčilo, tak som bola už radšej ticho. Zrejme ho rozladila moja poznámka. Nemal rád, keď som mu radila, čo a ako by mal urobiť. Predovšetkým, čo sa týkalo jeho firmy. Zároveň som si uvedomila, že budeme spolu opäť o čosi menej, pretože bude so svojimi kolegami dlho vyseďávať nad projektom.

„Máš strach z toho, že to nezvládneš?“ chcela som sa dozvedieť niečo viac. „Ste predsa dobrá partia, máš tam širokých chlapcov,“ posmeľovala som ho.

„Nemám strach, len sa trochu obávam termínu odovzdania projektu. Na druhej strane mi však talianska strana sľúbila, ak by som potreboval pomoc, pošlú mi dvoch finančníkov z Janova. To by som však nechcel.“ Nevedela som, ako zareagovať, tak som to otočila na jedlo.

„O to viac ti dobre padne tvoja pochúťka a v chladničke sa chladí šampanské,“ začala som servírovať večeru.

„Niečo oslavujeme?“ opýtal sa ma Tim.

„Oslavujeme. A hneď dvakrát, pretože nielen ty si dostal fajn ponuku, ale aj ja!“ A povedala som to s takou hrdosťou, akoby ma práve zvolili za najúspešnejšiu podnikateľku roka.

„A o čo ide?“ zvedavo sa opýtal.

Povedala som mu o ponuke, ktorú som dostala a že by to mohlo byť zaujímavé. Čakala som od neho prejav radosti, aspoň náznak. Ten sa však nekonal. Nemala som vôbec pocit, žeby sa tešil.

„Chceš do toho ísť?“ opýtal sa po chvíli.

„Ešte neviem, ale rozhodne budem o tom premýšľať, láka ma to,“ odpovedala som na otázku a naložila na tanier hovädzie na hubách. Zjedol ho mlčky, bez jediného slova, čo u neho nebývalo zvykom. Nenápadne som ho sledovala. Pozeral stále do taniera, až kým nedojedol. Nechala som ho otvoriť šampanské. Vstala som zo stoličky a zdvihla pohár.

„Nech sa nám to obidvom podarí,“ zaželala som nám a myslela som to úprimne.

O mojom pláne usporadúvať literárne večery nepadlo viac ani slovko. Prišlo mi to trochu ľúto.

„Musím na tom začať hneď pracovať, dúfam, že sa nehnem. Večera bola fantastická ako vždy,“ povedal a labužnícky mi vlepil pusu. Vzal si pohár so šampanským, opustil kuchyňu, prešiel chodbou, narovnal obraz na stenu a zatvoril za sebou dvere na pracovni.

Uložila som riady do umývačky, upratala kuchyňu. Hrozne ma boleli nohy z celého dňa. Mala som toho dnes dosť. Prijímala som novú čašníčku do podniku, pretože z Elinej krátkodobej práceneschopenky sa vykľula dlhodobá, takže som musela prijať na jej zastupovanie človeka. Erik, druhý čašník by to sám nezvládol.

Naliala som si ešte trochu šampusu a presunula sa do obývačky. Mala som oblečené pekné nové šaty s výstrihom, puzdrové, s jemným vzorom, púdrovej farby. Tim si nevšimol ani to. Bolo to zvláštne. Zvyčajne také veci registroval. Rozmýšľala som, či sa mu pochválim alebo to nechám tak. Zvolila som si druhú variantu.

Z knižnice som vybrala knihu, ktorú som dostala na narodeniny od Rity, usadila som sa pohodlne s nohami pod sebou do širokého televízneho kresla, odpila zo šampanského a začítala sa do knižky. Po chvíli som ju však zavrela a pustila som si telku, pretože som si spomenula, že dnes dávajú futbal. Opäť uvidím Alejandra.